

Arrest

nr. 270 820 van 31 maart 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. VAN VRECKOM
Adolphe Lacomblélaan 59-61/5
1030 SCHAARBEEK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 13 augustus 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 augustus 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 december 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 januari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. LAURENT *loco* advocaat H. VAN VRECKOM en van attaché A. SMIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Syrische nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in 1993 te X.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 26 september 2020 en dient op 1 oktober 2020 een verzoek om internationale bescherming in.

Op 9 juli 2021 wordt de verzoekende partij gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

Door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna 'commissaris-generaal') wordt op 2 augustus 2021 een beslissing niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat) genomen. Dit is de bestreden beslissing:

"A. Feitenrelaas

U bent een staatsburger van Syrië. U bent geboren op (...) 1993 in Saraqib in Idlib, waar u verbleef tot uw vertrek uit Syrië. U bent ongehuwd.

In 2013 verliet u Syrië omwille van de oorlog. U wilde niet in het leger van Bashar al Assad dienen en ook niet in het vrije leger. Via Turkije bereikte u Cyprus. In Cyprus moest u na een half jaar verplicht een verzoek om internationale bescherming indienen. U verkreeg in Cyprus, ongeveer in 2016, een internationaal beschermingsstatuut, met name het statuut van subsidiair beschermde. In Cyprus had u geen huisvesting. U verbleef zowel op straat als bij vrienden. U had geen vaste plek en verbleef afwisselend in Limasol, Larnaca en Bachos. U kon niet reizen buiten Cyprus. In uw periode in Cyprus had u ook geen medische en psychologische begeleiding, u vond geen werk en u kon geen studies doen. U was ook het slachtoffer van racisme door ambtenaren die u geen respect betoonden. U vreesde bovendien het slachtoffer te worden van bloedwraak. U werd bedreigd door familieleden van een man die per ongeluk om het leven was gekomen toen hij werknemer was bij uw oom. Die familieleden waren naar Cyprus gekomen om asiel aan te vragen en wisten dat u in Cyprus verbleef. Omwille van al deze redenen besloot u in 2020 Cyprus te verlaten. Met de hulp van een smokkelaar kon u Cyprus verlaten en naar België reizen, waar 3 broers van u verblijven.

U diende op 1 oktober 2020 een verzoek om internationale bescherming in in België.

U legde ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming volgende documenten neer: uw Syrische identiteitskaart (origineel), uw verblijfsdocumenten in Cyprus (origineel) en een psychologisch rapport (kopie).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal (CGVS) evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in overeenstemming met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980.

Uit de elementen die voorhanden zijn, uw verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en het CGVS (CGVS, [...], p. 5) en de documenten in uw administratief dossier, blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Cyprus. Deze vaststelling wordt door u niet betwist.

In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83-85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C 163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82]. Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.

De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigden van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigden gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de

realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn.

In het andere geval zou het gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigten van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen,...

Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een "bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid" moet worden bereikt, wat slechts het geval is "wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid" [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92].

Situaties die géén "zeer verregaande materiële deprivatie" teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie níét van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigten van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigten [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97].

Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

U verklaarde dat u met de verblijfsdocumenten die u in Cyprus kreeg niet kon reizen. U kon die niet gebruiken om op bezoek te komen bij uw familieleden in België. Cyprus behoort immers niet tot de Schengenzone. U voelde zich gevangen in Cyprus (CGVS, AA, 09.07.2021, p. 8). Het CGVS heeft uiteraard begrip voor deze moeilijke situatie waarin u zich bevindt. Het feit dat u als persoon met een status van subsidiair beschermde niet kon reizen is echter onvoldoende zwaarwichtig om als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming, te worden beschouwd. Bovendien moet hieraan worden toegevoegd dat de Cypriotische overheid wel degelijk een proces heeft opgestart om te komen tot een internationaal erkend reisdocument voor statushouders van subsidiaire bescherming zodat het probleem op vlak van de beperkingen op het reizen in de toekomst zal worden opgelost door de Cypriotische autoriteiten (zie documenten in het administratief dossier).

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u zelf als begunstigde van internationale bescherming in Cyprus geconfronteerd werd met problemen om werk te vinden en u geen uitkering had, moet worden opgemerkt dat uit uw verklaringen niet blijkt dat de Cypriotische autoriteiten zouden hebben verzaakt aan hun plicht om u de nodige ondersteuning te bieden op het vlak van toegang tot werk of dat u om redenen die verband houden met de Vluchtelingenconventie of de regelgeving omtrent subsidiaire bescherming geen beroep zou hebben kunnen doen op de rechten waarover u als begunstigde van internationale bescherming in Cyprus beschikt. U geeft aan vaak naar werk te hebben gezocht. U kan daar echter geen bewijzen van voorleggen. U verklaarde ook dat het

voor alle vluchtelingen moeilijk was om werk te vinden en er geen werk was. Nochtans moeten we vaststellen dat u wel degelijk 6 maanden had gewerkt, wat toch aantoonde dat het niet onmogelijk was om werk te vinden en u gezien uw ervaring in het plaatsen van tegels en ceramiek (CGVS, AA, 09.07.2021, p. 10-11) wel degelijk in staat moet worden geacht werk te vinden bij een terugkeer naar Cyprus.

U verklaarde dat u geen psychologische en medische begeleiding verkreeg in Cyprus. U zou medische noden hebben gehad op vlak van uw tanden, maag, rug en oog. U gaf echter toe medisch behandeld te zijn geweest in Cyprus. U zou wel degelijk bij een dokter zijn geweest voor uw tanden, maag en oog. Maar u zou er voor hebben moeten betalen en deed dit met geld dat uw broers u hadden opgestuurd. U gaf zelf aan niet te weten of Cyprioten eveneens moesten betalen voor medische zorg. (CGVS, AA, 09.07.2021, p. 11-12). U toont aldus helemaal niet concreet aan dat uw mogelijkheden of beperkingen om in dit verband uw rechten uit te oefenen anders zijn dan de mogelijkheden of beperkingen waarmee ook de onderdanen van Cyprus geconfronteerd kunnen worden. Er moet worden opgemerkt dat uit uw verklaringen niet blijkt dat de Cypriotische autoriteiten zouden hebben verzaakt aan hun plicht om u de nodige ondersteuning te bieden op het vlak van toegang tot gezondheidszorg of dat u om redenen die verband houden met de Vluchtelingenconventie of de regelgeving omtrent subsidiaire bescherming geen beroep zou hebben kunnen doen op de rechten waarover u als begunstigde van internationale bescherming in Cyprus beschikt. U verklaarde meerdere keren naar een ziekenhuis te zijn geweest en ze weigerden u te behandelen. Uw kaart om gratis behandeld te kunnen worden in een ziekenhuis zou immers verlopen zijn. U moest betalen om die kaart te kunnen verlengen, wat u niet kon. U weet echter helemaal niet of Cyprioten ook moesten betalen voor de verlenging van die kaart. U heeft zich ook helemaal niet verder geïnformeerd over uw specifieke recht op medische zorg (CGVS, [...], 09.07.2021, p. 11-14). U zou ook naar een psycholoog of psychiater zijn geweest en die zou 80 EUR per sessie hebben gevraagd. Ook in dit verband weet u echter niet of Cyprioten hetzelfde bedrag moesten betalen. U heeft zich hierover ook niet verder geïnformeerd. U heeft dan ook helemaal geen concrete aanwijzing dat Cyprioten een ander of beter recht op psychologische of medische zorg zouden hebben.

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Cyprus geen woning kon vinden en u geen uitkering had, moet opnieuw worden opgemerkt dat u niet aantoonde dat de Cypriotische autoriteiten zouden hebben verzaakt aan hun plicht om u de nodige ondersteuning te bieden op het vlak van het zoeken naar huisvesting of dat u om redenen die verband houden met de Vluchtelingenconventie of de regelgeving omtrent subsidiaire bescherming geen beroep zou hebben kunnen doen op de rechten waarover u als begunstigde van internationale bescherming in Cyprus beschikt. In Cyprus hebben begunstigten van internationale bescherming immers wel degelijk toegang tot het nationale welzijnssysteem met een gegarandeerd minimuminkomen (zie documenten in het administratief dossier). Bovendien is het niet onredelijk dat van u wordt verwacht dat u voor eigen huisvesting instaat na het verkrijgen van uw verblijfsstatuut. U heeft zelf ook geen bewijzen dat u hulp bij de overheid of andere organisaties heeft gevraagd en u dat geweigerd werd. U heeft naar eigen zeggen weliswaar twee organisaties bezocht met de vraag u te helpen bij huisvesting en ze konden niets voor u doen. Dat blijft echter vrij beperkt als inspanning. U geeft immers zelf toe niet naar de gemeente te zijn gestapt om hulp te verkrijgen op het vlak van huisvesting (CGVS, [...], 09.07.2021, p. 19-20).

Wat betreft uw verklaringen dat u niet kon studeren dient te worden opgemerkt dat u slechts twee keer een school heeft gecontacteerd. De twee scholen zouden gezegd hebben dat het verboden was u in te schrijven. Daarnaast heeft u geen verdere stappen gezet om te proberen u in te schrijven in een school (CGVS, [...], 09.07.2021, p. 18-19). Hoewel het uiteraard spijtig is indien u ten onrechte zou zijn geweigerd dient desalniettemin te worden vastgesteld dat de inspanningen die u op dat vlak heeft gedaan eerder beperkt zijn te noemen en dit terwijl het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Cyprus geëerbiedigd worden en u dezelfde rechten geniet als de daar aanwezige onderdanen uiteraard niet wegneemt dat u zelf óók de nodige voldoende stappen moet ondernemen om deze uit te oefenen.

U verklaarde dat u in Cyprus bedreigd werd door familieleden van een man die was omgekomen doordat een grote plank op hem was gevallen toen hij in Libanon werkte voor uw oom. U vreesde bloedwraak en voelde u niet meer veilig in Cyprus (CGVS, [...], 09.07.2021, p. 15-16). Deze verklaringen zijn echter uiterst ongeloofwaardig. Het CGVS kan immers niet anders dan vaststellen dat u deze feiten van vrees voor bloedwraak zelf weliswaar helemaal op het einde van het gehoor heeft verteld bij de DVZ (DVZ-verklaring vraag 33) maar deze bij het CGVS in eerste instantie zelfs helemaal niet naar voor bracht, zelfs nadat u tot twee maal toe werd gevraagd of u alle problemen had vermeld. U verklaarde heel duidelijk dat u alles had verteld (CGVS, [...], 09.07.2021, p. 9 en p. 15). Geconfronteerd met uw verklaringen over bloedwraak bij DVZ verklaarde u bij het CGVS dat u de feiten over bloedwraak bij het CGVS niet verteld had omdat u dacht dat u genoeg verteld had (CGVS, [...], 09.07.2021, p. 15). Deze uitleg kan niet overtuigen. Het is weinig aannemelijk dat, als de feiten waar zouden zijn, u deze niet zou verteld hebben, zeker na ons aansporen daartoe, omdat u naar uw mening genoeg had verteld.

Bovendien, zelfs wanneer de feiten waar zouden zijn, wat niet aannemelijk is, is uw verzoek om internationale bescherming met betrekking tot deze asielmotieven ongegrond. We moeten immers vaststellen dat u geen klacht heeft ingediend bij de politie met betrekking tot die beweerd dreigementen van de familieleden van de vermoorde man. Het feit dat de politie bewijsstukken zou vragen en u deze niet had en uw bijkomende bewering dat u de hele tijd bezig was met het denken over en het regelen van uw vertrek uit Cyprus (CGVS, [...], 09.07.2021, p. 9 en p. 15) is hiervoor geen verschuiving. Immers in het licht van hoger genoemd vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Cyprus geëerbiedigd worden, waaronder het gegeven dat de daar aanwezige autoriteiten in beginsel in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden, mag redelijkerwijze van u verwacht worden dat u alle mogelijke middelen uitput die het recht in Cyprus u biedt. U heeft dat duidelijk niet gedaan.

U verklaarde ook aan dat u racisme voelde wanneer u naar de instellingen ging. De ambtenaren vertoonden geen respect. Zo hoorde u meerdere keren van ambtenaren dat u terug naar uw land moest gaan. Ze gooiden uw vluchtelingendocument ook weg wanneer u het hen had getoond (CGVS, [...], 09.07.2021, p. 5). Hoewel het zeer begrijpelijk is dat dit onaangename ervaringen zijn, zijn deze situaties op zich onvoldoende zwaarwichtig om te worden aangemerkt als daad van vervolging of situatie van ernstige schade.

De door u ingediende documenten wijzigen niets aan de voorgaande appreciatie. Uw Syrische identiteitskaart attesteert enkel uw identiteit. Uw verblijfsdocumenten in Cyprus bewijzen dat u een verblijfsrecht had in Cyprus, wat niet ter discussie staat. Het door u ingediende psychologisch rapport, heel opmerkelijk opgemaakt net twee dagen voor uw persoonlijk onderhoud voor het CGVS, wijzigt eveneens niets aan de voorgaande appreciatie. Een dergelijk psychologisch attest vormt geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin u uw psychische problemen opliep. Een dokter of psycholoog doet weliswaar vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt, maar kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin een bepaalde fysieke of mentale gesteldheid is ontstaan. Dit geldt des te meer in het geval van een psycholoog, die nog meer afhankelijk is van hetgeen hem door de patiënt verteld wordt, in tegenstelling tot een arts, die aan de hand van fysieke vaststellingen, los van hetgeen een patiënt hem vertelt, de medische problemen kan constateren.

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Cyprus geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister voor Asiel en Migratie op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Cyprus en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Syrië."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, BS 4 oktober 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 4 en 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van artikel 10, derde lid, b) en artikel 33, lid 2, a) van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: de Procedurerichtlijn), van de motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel. De verzoekende partij meent ook dat een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt.

2.2. In een eerste onderdeel van haar middel citeert de verzoekende partij de door haar ingeroepen bepalingen en licht ze deze ook theoretisch toe.

In een tweede onderdeel van haar middel betoogt de verzoekende partij dat in de bestreden beslissing weliswaar wordt verwezen naar het psychologisch rapport dat zij ingediend heeft, doch wordt op geen enkel moment ingegaan op de inhoud van dit rapport. De verzoekende partij stelt dat haar psycholoog belangrijke elementen aangehaald heeft in dit verslag. Zij vervolgt dat de psychologische kwetsbaarheid de toegang tot een effectieve bescherming van autoriteiten kan verhinderen. Hiervoor verwijst ze ook naar rechtsleer. Ook geeft de verzoekende partij aan dat indien de verwerende partij de inhoud van het voorgelegd medisch attest wenst te betwisten ze dit dient te doen op een ernstige wijze, zoals op basis van een medisch advies. Bijkomend verwijst de verzoekende partij ook naar de procedure in artikel 48/8 van de Vreemdelingenwet. *In casu* stelt de verzoekende partij dat de verwerende partij niet expliciet het psychologisch rapport dat ze bijbrengt in twijfel trekt, maar het attest eerder naast zich neerlegt. Tot slot concludeert de verzoekende partij in dit onderdeel van haar middel: *“Zoals gebleken uit bovenstaande verwijzingen naar de rechtspraak van Raad is het CGYS verplicht om hier een rigoureuze en adequaat onderzoek naar te voeren en deze elementen mee in rekening moet houden en dat er pas na dergelijk onderzoek beoordeeld kan worden of deze elementen al dan niet doorslaggevend of belangrijk kunnen zijn voor verzoekers procedure, en dit enkel door zich te baseren op objectieve elementen. Niet alleen heeft verwerende partij in casu nagelaten om deze objectieve elementen te vermelden, ze heeft zelfs nagelaten om enig onderzoek te doen naar verzoeker zijn psychologische aandoeningen terwijl duidelijk blijkt uit het psychologisch attest dat hij leed aan psychologische decompensatie in Cyprus wat een impact heeft op zijn mogelijkheden om zijn rechten te doen gelden verbonden aan zijn beschermingsstatus in Cyprus.”*

In een volgend onderdeel van haar middel gaat de verzoekende partij verder in op de effectiviteit van het beschermingsstatuut in Cyprus op basis van het AIDA-rapport, “Country Report Cyprus” 2020 update. De verzoekende partij erkent dat het haar toekomt om elementen aan te brengen waaruit blijkt dat zij zich in een situatie van zeer verregaande deprivatie zal bevinden bij terugkeer naar de lidstaat in kwestie, maar dit neemt niet weg dat er op de Belgische asielinstanties eveneens een medewerkingsplicht rust. De verzoekende partij meent dat er in haar hoofd geen zorgvuldig onderzoek heeft plaatsgevonden van alle elementen van het dossier, en in het bijzonder van de toegang tot psychologische zorgen en de onmogelijkheid om reisdocumenten te bekomen als statushouder in Cyprus. Noch uit de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier blijkt dat verwerende partij een afdoende onderzoek voerde naar de toegankelijkheid en beschikbaarheid van psychologische zorgen, de toegang tot reisdocumenten, werk, huisvesting, etc. Het kan niet volstaan om enkele passages van een rapport toe te voegen aan het administratief dossier zonder hier in detail naar te verwijzen in de bestreden beslissing en zonder deze *in concreto* toe te passen op verzoekende partij haar situatie. Het is bijgevolg onduidelijk op basis van welke bronnen of bevindingen er werd gesteld door verwerende partij dat zij niet terecht zou komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie. Bovendien moet er in het bijzonder rekening worden gehouden met haar psychologische kwetsbaarheid aangezien deze een grote invloed heeft op de capaciteiten van een statushouder om zijn rechten te kunnen doen gelden in de lidstaat in kwestie. In dit verband verwijst de verzoekende partij ook nog naar een artikel in het Tijdschrift voor Vreemdelingenrecht dat ze als bijlage toevoegt. Eveneens citeert ze uit een Nansen-rapport. Hierop stelt de verzoekende partij dat de volgende prejudiciële vraag dient gesteld te worden: *“Is een interpretatie van artikel 4 van het Handvest van Grondrechten van de Europese Unie waarbij rekening gebonden wordt met de individuele gedragingen van de verzoeker bij het beoordelen van een schending van artikel 4 van het Handvest conform aan artikel 52 lid 5 van het Handvest waarbij de inhoud en reikwijdte van de bescherming van de rechten in het Handvest dezelfde zijn als die van de rechten van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens waarmee zij corresponderen. Rekening houdend met het absoluut karakter van artikel 3 EVRM dat, volgens vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich ertegen verzet dat individuele gedragingen van verzoekers, hoe onwenselijk en gevaarlijk ook geen materiële overweging kunnen vormen bij het beoordelen van een mogelijke schending van artikel 3 EVRM?”* Ook betoogt de verzoekende partij dat: *“Dezelfde redenering kan worden doorgetrokken naar verzoeker zijn situatie aangezien hij een zekere inspanning leverde om aan te tonen dat hij in dergelijk situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht zou komen en dat het ook volgens de Kwalificatierichtlijn aan de lidstaten is om ervoor te zorgen dat statushouders hun rechten effectief kunnen uitoefenen en dat deze bewijslast niet zonder meer bij verzoekers mag liggen.*

Deze nood aan een antwoord op deze prejudiciële vraag is nog prangender nu blijkt uit het psychologisch rapport dat verzoeker neerlegde dat hij in een dergelijke catastrofale psychologische toestand verkeerde in Cyprus dat deze zeer zeker een impact heeft gehad op zijn weerbaarheid, zijn wil en zowel fysieke als psychologische capaciteiten om stappen te zetten om toegang te krijgen tot huisvesting, werk, een uitkering, reisdocumenten, gezondheidszorgen cd.;

Dat hat ook logisch is dat iemand die zich in een dermate invaliderende psychologische toestand bevond en die verstoken blijft van steun voor het voldoen aan de basisbehoeften inclusief gezondheidszorgen niet dezelfde fysieke en psychische capaciteiten heeft als een persoon die psychisch gezond is, een dak boven zijn hoofd heeft en elke dag toegang heeft tot een basissteun om de basisnoden te lenigen;

Dat het dus cruciaal is dat het Europees Hof van Justitie duidelijkheid geeft over de vraag in welke mate eigen gedragingen een rol kunnen of moeten spelen bij de beoordeling van een schending van artikel 4 in combinatie met artikel 52 lid 3 van het Handvest van de EU;”

Hierna gaat de verzoekende partij in op de inhoud van internationale bescherming in Cyprus. De verzoekende partij betoogt dat zij niet kon reizen omdat Cyprus niet tot de Schengenzone behoort waardoor zij haar in België legaal verblijvende familieleden niet kan bezoeken. De verzoekende partij geeft aan dat ze niet akkoord kan gaan met de motieven uit de bestreden beslissing daar objectieve landeninformatie aangeeft dat de Cypriotische overheden nog steeds geen reisdocumenten hebben afgeleverd aan personen die de subsidiaire beschermingsstatus verkregen hebben. Ze benadrukt dat ze steeds verklaard heeft dat ze naar België is gekomen en hier een verzoek om internationale bescherming ingediend heeft omdat haar broers door België als vluchteling erkend werden. Naast haar broers verblijven hier ook nog enkele neven en tantes. Ze geeft aan dat uit de verklaringen van haar broer blijkt dat ze door hem wordt gehuisvest, dat ze van hem materiële steun krijgt en aldus afhankelijk is van haar broer. Bovendien was dit ook zo in Cyprus, daar haar familieleden geld naar Cyprus stuurden bij gebrek aan steun van de overheid. De verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij onevenredig veel schade toebrengt aan haar gezinsleven door haar terug te sturen naar een land waar zij beschermd is tegen terugkeer naar Syrië maar waar haar het grondrecht van eerbiediging van gezinsleven en privéleven wordt ontzegd omdat zij alweer niet in staat zal zijn om haar familieleden te bezoeken. Bovendien is er in de bestreden beslissing geen enkele afweging gemaakt tussen de familiebelangen enerzijds en de belangen van de Belgische staat anderzijds, die deze inmenging mogelijks zou kunnen rechtvaardigen. Ze benadrukt dat ze geen banden met Cyprus heeft. In België daarentegen wordt zij omringd door een familie die zij nodig heeft om alles wat zij heeft meegemaakt te kunnen verwerken. Haar gezinsleven moet een primaire overweging zijn bij het nemen van de beslissing.

Bijkomend maakte de verzoekende partij melding van haar psychologische problemen en het gebrek aan beschikbare en toegankelijke medische opvolging hiervan in Cyprus. Zij verklaarde dat zij verschillende pogingen deed om psychologische opvolging te bekomen maar zij kreeg als enige antwoord dat zij hiervoor 80 EUR per sessie diende te betalen hetgeen uiteraard onmogelijk was. De verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij de volledige bewijslast bij haar legt. Echter, blijkt uit het AIDA-rapport dat de Cypriotische de toegang tot de gezondheidszorg voor statushouders in Cyprus gebreken vertoont. Er wordt namelijk melding gemaakt van verschillende hinderpalen in de toegankelijkheid van de gezondheidszorg voor statushouders in Cyprus, onder meer het feit dat er een gebrek aan kennis is inzake hun rechten, een gebrek aan vertaald materiaal, gebrek aan communicatie tussen verschillende departementen, etc. Kortom, verwerende partij heeft ook hier nagelaten om een onderzoek te doen naar de beschikbare zorgen en heeft zonder meer haar psychologische problemen en de noodzaak voor opvolging hiervoor totaal naast zich neergelegd waardoor er een schending kan worden aangevoerd van onder meer de zorgvuldigheidsplicht en motiveringsplicht.

Verder heeft verzoekende partij aangehaald dat zij geen woning kon vinden, dat zij steeds dakloos is geweest en geen steun kreeg bij haar zoektocht naar huisvesting. Hieromtrent stelde verwerende partij louter dat zij hiervan geen bewijzen kon neerleggen maar bleef zelf in gebreke een grondig onderzoek te voeren naar de huisvesting van statushouders in Cyprus. Toch is hieromtrent informatie beschikbaar en kaart onder andere het AIDA-rapport verschillende pijnpunten aan inzake de toegang tot een degelijke huisvesting voor statushouders. Deze informatie bevestigt ook haar verklaringen en er kan niet worden verwacht dat zij van die zoektocht naar huisvesting documenten kan voorleggen, gezien dergelijke zoektocht op informele wijze gebeurt, door telefonische contacten, nemen van afspraken met huisbazen enz., zodat van die demarches geen schriftelijke bewijzen bestaan en er moet kunnen worden voortgegaan op haar verklaringen in combinatie met de landinfo die haar individuele verklaringen bevestigen in zoverre de moeilijkheden van statushouders op dat vlak worden bevestigd. Ze geeft aan dat ze ook inzake de toegang tot de arbeidsmarkt en educatie aangehaald heeft dat hier grote hinderpalen zijn in Cyprus. Zonder zelf een zorgvuldig onderzoek te voeren stelt verwerende partij zonder meer dat haar inspanningen om een school te zoeken onvoldoende waren omdat zij 'maar' twee scholen gecontacteerd had. Inzake de toegang tot de arbeidsmarkt heeft de verwerende partij evenmin een onderzoek gevoerd naar de door haar aangehaalde problemen. Toch blijkt uit de bijgevoegde

rapporten dat er verschillende hinderpalen opgemerkt kunnen worden inzake de toegang tot de arbeidsmarkt en educatie voor statushouders in Cyprus.

Hierop concludeert de verzoekende partij dat: *“Uit bovenstaande rapporten kan in redelijkheid niet worden gesteld dat het bestaan van ernstige moeilijkheden in Cyprus met betrekking tot de toegang tot huisvesting, tewerkstelling, reisdocumenten en medische zorgen geen aanwijzingen inhouden van een risico op schending van het artikel 3 EVRM en artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Om het risico op schending daarvan te onderzoeken, volstaat het niet rekening te houden met de persoonlijke verklaringen en eventuele bewijzen van verzoeker maar dient ook rekening gehouden te worden met algemene informatie over het betrokken land, in casu Cyprus.*

Verweerder heeft geen onderzoek gedaan naar de socio-economische situatie in Cyprus en dus naar een risico op schending van voornoemde artikelen 3 EVRM en 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, maar zich enkel gebaseerd op de persoonlijke kenmerken van verzoeker en zelfs deze niet voldoende in aanmerking genomen (zijn psychologische problemen bijvoorbeeld). Bijgevolg dient de bestreden beslissing vernietigd te worden, voor zover de Raad meent verzoeker niet te kunnen erkennen als vluchteling of hem subsidiaire bescherming toe te kennen.

Het kan bovendien niet als afdoende worden beschouwd om te stellen dat er geen bewijzen worden voorgelegd zonder de geloofwaardige verklaringen, bevestigd door de landinfo in aanmerking te nemen; Verzoeker verwijst naar RvV 8 april 2020, nrs. 234.963 tot 234.967 en RvV 22 april 2020, nrs. 235.476 en 235.478 en RvV 22 juli 2020, nr. 238.765.

Het statuut van vluchteling moet worden toegekend aan verzoeker.

In ondergeschikte orde moet hem het statuut van subsidiaire bescherming worden toegekend omwille van het risico op ondergaan van willekeurig geweld. In uiterst ondergeschikte orde, moet de bestreden beslissing vernietigd worden zodat het verzoek om internationale bescherming wordt teruggestuurd naar verweerder om te voldoen aan zijn plicht om een zorgvuldig onderzoek te voeren alsook de psychologische documenten mee in overweging te nemen.”

2.3. Aan haar verzoekschrift voegt de verzoekende partij de volgende documenten toe:

- Psychologisch rapport van psychologe R. S. van 7 juli 2021;
- Nansen, “Personen met een internationaal beschermingsstatuut in een andere EU-lidstaat”, 2020, noot 19/3;
- Artikel T. Vreemd. 2021, nr. I, Statushouder, quo vadis? Een overzicht van de Europese en Belgische ontwikkelingen omtrent begunstigen van internationale bescherming in een andere Europese lidstaat”, Noémi DESGUIN;
- Arrest RvV nr. 234 963 van 8 april 2020;
- CeDIE, Jean-François HAYEZ, Attestations psychologiques dans la procédure d’asile, un papier qui pèse lourd?, 12 december 2019;
- CeDIE, CCE arrêt n°99380 du 21 mars 2013, 20 juni 2017;
- AIDA, Country report: Cyprus, 2020 update, April 2021, p. 129-144;
- Kopie van verblijfstitel van zijn broer, Meneer A. Oday;
- Kopie van verblijfstitel van zijn broer, Meneer A Omar;
- Kopie van verblijfstitel van zijn neef, Meneer A Ragheb;
- Kopie van verblijfstitel van zijn neef, Meneer A. Radi;
- Kopie van verblijfstitel van zijn tante, Mevrouw A.Farmouza;
- Kopie van verblijfstitel van zijn tante, Mevrouw A. Khaldeia;
- Getuigenis van zijn broer, Meneer A. Oday.

3. Beoordeling

3.1. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kan gelezen worden zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan. De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

3.2. De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling die al dergelijke bescherming heeft gekregen in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij reeds internationale bescherming in Cyprus geniet.

3.3. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij haar originele verblijfskaarten van Cyprus bijgebracht heeft waaruit blijkt dat ze er de subsidiaire beschermingsstatus gekregen heeft. Dit wordt ook niet betwist door de verzoekende partij. Haar meest recente verblijfskaart is weliswaar vervallen, doch houdt dit niet in dat de subsidiaire beschermingsstatus zelf vervalt.

Dit strookt met hetgeen wordt gesteld in het vigerende EU-acquis. Immers, dient er een onderscheid te worden gemaakt tussen de verleende internationale beschermingsstatus enerzijds en de daaraan gekoppelde verblijfstitel anderzijds. Dit onderscheid vindt immers weerklank in het vigerende EU-acquis, waar richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: Kwalificatierichtlijn), in de artikelen 13 en 18 alludeert op het verlenen van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus en artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn de modaliteiten van de respectieve verblijfstitels regelt. Waar de verblijfstitels blijkens deze richtlijn in wezen beperkt in de tijd en verlengbaar zijn (zoals overigens ook in België), is zulks in beginsel niet het geval wat betreft de verleende beschermingsstatus die onverkort blijft gelden zolang er een nood is aan bescherming en die slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd (*cf.* de artikelen 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn).

3.4. In navolging van het arrest Ibrahim waarin het Hof van Justitie zich heeft uitgesproken over de toepassing van artikel 33, lid 2, onder a) van de Procedurerichtlijn brengt de Raad in herinnering dat het Unierecht steunt op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen, zoals is bepaald in artikel 2 van het VEU. Deze premisse impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de in het Handvest erkende grondrechten, met name in de artikelen 1 en 4 van het Handvest, waarin een van de fundamentele waarden van de Unie en haar lidstaten is vastgelegd (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 83; HvJ 19 maart 2019, Jawo, C 163/17, pt. 80; HvJ 5 april 2016, Aranyosi en Caldaru, C-404/15 en C-659/15 PPU, pt. 77 en pt. 87).

Het Hof stelt dat het beginsel van wederzijds vertrouwen in het bijzonder vereist dat elk van de lidstaten, behoudens uitzonderlijke omstandigheden, ervan uitgaat dat alle andere lidstaten het Unierecht en, met name, de door dat recht erkende grondrechten in acht nemen (HvJ Ibrahim, pt. 84 en HvJ Jawo, C 163/17, pt. 81). Volgens het Hof moet bijgevolg in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel worden aangenomen dat de behandeling van personen die om internationale bescherming verzoeken, in elke lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest, het Verdrag van Genève en het EVRM (HvJ Ibrahim, pt. 85 en HvJ Jawo, C 163/17, pt. 82). Dit is met name het geval bij de toepassing van artikel 33, lid 2, onder a) van de Procedurerichtlijn, dat in het kader van de bij die richtlijn ingevoerde gemeenschappelijke asielprocedure, een uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen vormt.

Toch, zo stelt het Hof in de voormelde arresten Ibrahim en Jawo, kan niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt, en dat dus een ernstig risico bestaat dat personen die om internationale bescherming verzoeken, in die lidstaat worden behandeld op een wijze die hun grondrechten schendt (HvJ Ibrahim, pt. 86 en HvJ Jawo, pt. 83). Het Hof wijst op de absolute aard van het in artikel 4 van het Handvest opgenomen verbod, dat nauw verband houdt met de menselijke waardigheid en dat zonder enige mogelijkheid tot afwijking alle vormen van onmenselijke of vernederende behandeling verbiedt. Het Hof stelt dat het niet van belang is of de betrokken persoon een ernstig risico loopt op een dergelijke behandeling op het moment zelf van

de (Dublin)overdracht, dan wel tijdens de asielpcedure of na afloop daarvan (HvJ Ibrahim, pt. 87 en HvJ Jawo, pt. 88). Het Unierechtelijk vertrouwensbeginsel betreft dus een weerlegbaar vermoeden.

In het bijzonder heeft het Hof vastgesteld dat, wanneer er gegevens voorhanden zijn die de verzoeker heeft overgelegd om aan te tonen dat er in de lidstaat die reeds internationale bescherming heeft verleend, een dergelijk risico bestaat, op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens en afgemeten aan het beschermingsniveau van de door het Unierecht gewaarborgde grondrechten, moet worden geoordeeld of er sprake is van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken (HvJ Ibrahim, pt. 88 en HvJ Jawo, pt. 90).

Het Hof benadrukte dat dergelijke tekortkomingen alleen dan onder artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM vallen wanneer zij *“een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens van de zaak”* (HvJ Ibrahim, pt. 89 en HvJ Jawo, pt. 91). Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid wordt volgens het Hof bereikt wanneer een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ Ibrahim, pt. 90 en HvJ Jawo, pt. 92).

Die drempel wordt volgens het Hof niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ Ibrahim, pt. 91 en Jawo, pt. 93). Ook schendingen van bepalingen van hoofdstuk VII van de Kwalificatierichtlijn die niet leiden tot een schending van artikel 4 van het Handvest, beletten de lidstaten niet artikel 33, lid 2, onder a) van de Procedurerichtlijn toe te passen (HvJ Ibrahim, pt. 92).

3.5. De verzoekende partij stelt een alleenstaande man te zijn wiens statuut van subsidiaire beschermde jaarlijks werd verlengd. Zij stelt dat ze er wel geen psychische begeleiding kreeg, dat ze er geen financiële steun of huisvesting gekregen heeft waardoor ze soms op straat sliep en soms bij vrienden. De verzoekende partij vervolgt dat ze niet kon reizen en zij gedurende zes à zeven jaar haar familie niet gezien heeft (notities persoonlijk onderhoud [NPO], p.5-6). Voorts blijkt uit de verklaringen van de verzoekende partij dat ze in 2013 in Cyprus is aangekomen en in 2016 zou ze er het statuut van subsidiair beschermde gekregen hebben (NPO, p.5-6). Tijdens het persoonlijk onderhoud herhaalt de verzoekende partij dat zij in Cyprus geen opvang had, op het strand geslapen heeft en de Cypriotische nationaliteit niet kon verkrijgen. Ze geeft ook aan dat ze zich in een interimbureau ingeschreven had en dat ze gedurende zes maanden als plaatser van tegels en ceramiek gewerkt heeft (NPO, p.10). De verzoekende partij geeft ook aan dat haar familieleden die in België verblijven haar geld hebben opgestuurd zodat ze op doktersconsultatie kon gaan. De verzoekende partij wenste een dokter in Cyprus te raadplegen voor haar oog, maag en tanden (NPO, p. 11-12). De verzoekende partij verklaart ook dat ze gedurende zes maanden over een kaart beschikte waardoor ze gratis in het ziekenhuis kon behandeld worden, maar dat deze kaart niet verlengd werd omdat ze de vergoeding niet kon betalen (NPO, p.12-14). Voorts stelt de verzoekende partij dat ze er de taal niet kon leren en dat ze geprobeerd heeft om zich in twee scholen in te schrijven, maar dat dit haar geweigerd werd (NPO, p.18). Ook kon ze er geen woning huren omdat dit ten minste 800 euro koste en dit kon ze niet betalen. De verzoekende partij zou naar twee organisaties gegaan zijn, maar die zouden haar niet geholpen hebben bij het vinden van huisvesting.

In haar verzoekschrift betoogt de verzoekende partij dat zij tijdens haar persoonlijk onderhoud herhaaldelijk aangetoond heeft dat de levensomstandigheden waaraan zij na de verlening van haar internationale bescherming blootgesteld werd aan een situatie van zeer vergaande materiële deprivatie. Aldus voert de verzoekende partij de schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest aan.

Aangezien de verzoekende partij een schending aanvoert van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest indien de verwerende partij toepassing maakt van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, moet de Raad nagaan of de verzoekende partij *“in het licht van alle gegevens van*

de zaak” een reëel risico loopt op een toestand waarbij zij volledig afhankelijk is van overheidssteun en buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om, terecht kan komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die haar niet in staat stelt om te voorzien in haar meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte of hen in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ Ibrahim, pt. 90 en HvJ Jawo, pt. 92).

De verklaringen van de verzoekende partij moeten worden beoordeeld in het licht van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens (HvJ Ibrahim pt 88). Op 22 februari 2022 herhaalt het Hof van Justitie nogmaals dat: *“Uit de punten 29 en 30 van het onderhavige arrest volgt dat de autoriteiten van een lidstaat de hun bij artikel 33, lid 2, onder a), van richtlijn 2013/32 geboden mogelijkheid niet kunnen uitoefenen wanneer zij – op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens en afgemeten aan het beschermingsniveau van de door het Unierecht gewaarborgde grondrechten – tot de conclusie zijn gekomen dat er in de lidstaat waar de derdelander reeds internationale bescherming geniet sprake is van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen personen raken, en dat er, gelet op deze tekortkomingen, zwaarwegende en op feiten berustende gronden bestaan om aan te nemen dat deze derdelander een reëel gevaar zal lopen om te worden onderworpen aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest (zie in die zin arresten van 19 maart 2019, Jawo, C-163/17, EU:C:2019:218, punten 85-90, en 19 maart 2019, Ibrahim e.a., C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, EU:C:2019:219, punt 92)”* (eigen onderlijning) (HvJ (GK) 22 februari 2022, C-483/20, X. v. CGVS, punt 31).

Vooreerst moet worden onderzocht of er in Cyprus sprake is van *“tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”*, waarbij deze *“tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken”*. Zoals hierboven reeds weergegeven, is de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereikt wanneer aan een aantal cumulatieve voorwaarden is voldaan, met name dat er sprake is van een onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat die tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terecht komt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid.

Uit het AIDA-rapport blijkt dat verblijfsvergunningen zo spoedig mogelijk na het verkrijgen van internationale bescherming worden uitgereikt. Een verblijfsvergunning voor personen die in Cyprus de subsidiaire beschermingsstatus gekregen hebben, is geldig voor een jaar. Daarna kan deze vergunning telkens voor een periode van twee jaar worden verlengd voor de duur van de status (AIDA-rapport Cyprus, p.129).

Er is geen vaste termijn voor begunstigden van internationale bescherming om in het opvangcentrum te blijven, maar de personen worden echter door de Asieldienst geïnformeerd en aangespoord om hun overgang naar de gemeenschap te bespoedigen. Aangezien de meerderheid van de personen niet onmiddellijk na ontvangst van internationale bescherming werk zal kunnen vinden moeten bijna alle personen financiële steun aanvragen via de nationale regeling voor een gegarandeerd minimuminkomen (GMI). Na een rondetafeloverleg tussen het ministerie van Binnenlandse Zaken, het ministerie van Arbeid, UNHCR en het Future Worlds Centre, onder toezicht van het bureau van de Ombudsman werd in 2015 besloten dat aanvragen voor GMI van begunstigden van internationale bescherming die nog in het opvangcentrum verblijven, voorrang zouden krijgen. Hoewel er inspanningen zijn gedaan, verstrijken in de praktijk toch verschillende maanden voordat mensen in staat waren om uit het opvangcentrum te vertrekken. Dit komt deels doordat het GMI-stelsel geen bedragen verstrekt voor huisvesting, tenzij reeds een specifieke woning is gecontracteerd. Bovendien is het ook te wijten aan de sterke stijging van de huurprijzen, het feit dat huurwaarborgen niet worden gedekt door het GMI-stelsel en het feit dat de meeste bewoners niet op tijd een baan zullen kunnen vinden. Er zijn geen gevallen bekend van mensen die uit het opvangcentrum zijn gezet zonder huisvesting. De personen die van internationale bescherming genieten moeten wel op eigen kracht voor particuliere huisvesting zorgen. Dit is vaak een moeilijke taak, vanwege taalbarrières en financiële beperkingen in verband met de hoge werkloosheid, de hoge huurprijzen en de omvang van diverse uitkeringen (AIDA-rapport Cyprus, p.139).

Personen die internationale bescherming genieten, krijgen onmiddellijk na ontvangst van internationale bescherming volledige toegang tot de arbeidsmarkt onder dezelfde voorwaarden als Cyprioten, onmiddellijk nadat zij internationale bescherming hebben gekregen. Ze hebben het recht zich te laten inschrijven bij de openbare diensten voor arbeidsvoorziening (ODA) met het oog op het vinden van tewerkstelling. Wegens de covid-19-beperkingen eist de openbare dienst voor arbeidsvoorziening niet langer dat werkzoekenden persoonlijk aanwezig zijn. Nieuwe inschrijvingen van werklozen worden via e-mail voortgezet en de inschrijving van degenen die al in het systeem van de openbare dienst voor arbeidsvoorziening opgenomen waren vóór de pandemische maatregelen, wordt elke maand automatisch vernieuwd. Personen die internationale bescherming genieten, hebben het recht deel te nemen aan beroepsopleidingen die worden aangeboden door de bevoegde overheidsinstellingen. De toegang tot dergelijke beroepsopleidingen is zeer beperkt als gevolg van taalbarrières aangezien de cursussen overwegend in het Grieks worden gegeven, en een gebrek aan informatie en begeleiding. In principe moeten de overheidsinstanties voor personen die internationale bescherming genieten, maar die hun kwalificaties niet met bewijzen kunnen staven, de volledige toegang tot passende programma's voor de evaluatie, validatie en certificatie van hun eerdere opleiding garanderen. In de praktijk, is accreditatie van academische kwalificaties mogelijk via dezelfde procedures als die welke voor Cypriotische onderdanen gelden, zonder speciale versoepeling. In Cyprus voorziet de wetgeving ook niet in een bijzondere maatregelen voor begunstigden van internationale bescherming die de kosten niet kunnen betalen van deze erkenningsprocedures. De toegang tot de procedures voor de certificering en erkenning van beroepservaring is ook onder dezelfde voorwaarden als de eigen onderdanen beschikbaar voor de begunstigde van internationale bescherming. Door gebrek aan informatie en het feit dat het overgrote deel van deze procedures in het Grieks wordt gehouden, is de deelname van begunstigden van internationale bescherming uiterst beperkt (*ibidem*, p. 140). Op het ogenblik van de publicatie van het AIDA-rapport Cyprus update 2020 ondervonden begunstigden van internationale bescherming problemen met het verkrijgen van een rijbewijs of het vernieuwen ervan op Cyprus. Na overleg met UNHCR en NGO's stemde het ministerie van transport ermee in de criteria te herzien, maar op de datum van publicatie had dit echter nog niet plaatsgevonden (*ibidem*, p. 141).

Personen die internationale bescherming genieten, hebben toegang tot het algemene onderwijsstelsel en tot voortgezette opleiding of herscholing onder dezelfde voorwaarden als de eigen onderdanen. Ze komen wel niet in aanmerking voor de studiefinancieringsregeling die door de staat wordt aangeboden aan onderdanen en EU-burgers die een stageplaats vinden in een erkende instelling voor tertiair onderwijs (*ibidem*, p. 141-142).

Personen die internationale bescherming genieten, zowel erkende vluchtelingen als personen met subsidiaire bescherming, hebben toegang tot het nationale socialezekerheidsstelsel. Ze hebben onder dezelfde voorwaarden als die welke voor de eigen onderdanen gelden recht op het gegarandeerd minimuminkomen (GMI). Na de indiening van de GMI-aanvraag, kan een aanvrager van GMI een nooduitkering aanvragen bij het districtskantoor voor sociale voorzieningen om in de basisbehoeften te voorzien. Het bedrag dat in het kader van de nooduitkering wordt verstrekt, is ongeveer 100-150 euro voor één persoon per maand en ongeveer 150-280 euro voor een gezin per maand. Het bedrag kan niet van tevoren worden bepaald en hangt af van het bedrag dat elke maand door het ministerie van tewerkstelling aan het bureau voor sociale voorzieningen wordt verstrekt. Bovendien duurt het onderzoek van de spoedaanvraag ongeveer één tot twee weken en is afhankelijk van de goedkeuring van de supervisor van het welzijnkantoor. De aanvraag is slechts één maand geldig en moet elke maand worden ingediend, totdat het besluit voor het GMI is afgegeven. In 2020 heeft het GMI, met het oog op de toekenning van huursubsidies, een kopie van het eigendomstitel geëist van de eigenaar, huurovereenkomsten met fiscale zegels als het bedrag hoger is dan €5000, en twee getuigen die de overeenkomst ondertekenen, hun identiteitskaartnummer en een elektriciteitsrekening op naam van de huurder. De overdracht van de elektriciteitsrekening op naam van de huurder kost 50 euro, op voorwaarde dat de naam van de persoon is opgenomen in de catalogi van GMI-ontvangers die door de GMI-diensten naar de elektriciteitsautoriteit worden gestuurd. Zo niet bedragen de kosten 300 euro. Wegens vertragingen bij het onderzoek van de GMI-aanvragen zal een begunstigde van internationale bescherming die uiteindelijk zal worden goedgekeurd, niet in deze catalogi worden opgenomen voordat verscheidene maanden verstrijken. Daarom zal de overdracht van de rekening op zijn/haar naam pas later plaatsvinden, wat resulteert in extra vertraging bij het ontvangen van huursubsidies (*ibidem*, p. 142-143).

Vanaf 1 juni 2019 is op Cyprus voor het eerst een nationaal stelsel van gezondheidszorg (GESY) van kracht, waardoor er grote verschillen ontstaan in de verstrekking van gezondheidsdiensten. Het nieuwe systeem introduceert het concept van de persoonlijke huisarts in de gemeenschap als centraal punt

voor doorverwijzingen naar alle gespecialiseerde artsen. Een netwerk van privé-artsen, apotheken en diagnostische centra is opgezet om gezondheidsdiensten te verlenen, en in juni 2020 zal naar verwachting ook een aantal particuliere ziekenhuizen toetreden tot het nieuwe gezondheidsstelsel voor intramurale behandeling. Voor het grootste deel van de bevolking (Cyprioten en EU-burgers) op Cyprus worden nu bijna uitsluitend in het kader van het nieuwe gezondheidsstelsel gezondheidsdiensten verstrekt. Personen die internationale bescherming genieten, zijn in het nieuwe gezondheidsstelsel opgenomen. De overgang naar het nieuwe gezondheidsstelsel verliep echter niet soepel als gevolg van diverse coördinatieproblemen tussen de aangewezen overheidsdiensten, een gebrek aan vertaald materiaal in de taal van de begunstigden en verwarring onder medisch en ziekenhuispersoneel met betrekking tot de rechten van vluchtelingen op gezondheidszorg. De situatie is in 2020 verbeterd. De meest opvallende belemmering is nog steeds het feit dat personen die internationale bescherming hebben gekregen en van wie de verblijfsvergunning in behandeling is, geen toegang hebben tot GESY-diensten. Dit leidt tot ernstige belemmeringen als gevolg van de lange wachttijden die nodig zijn voor de afgifte/verlenging van een verblijfsvergunning. Vertragingen bij de afgifte van het ARC-nummer, met name in Nicosia, dragen ook bij tot moeilijkheden/vertragingen bij het verkrijgen van een verblijfsvergunning en de toegang tot GESY. Personen die internationale bescherming genieten, hebben toegang tot de regelingen van het Department voor Sociale Integratie van Personen met een Handicap, dat onder het ministerie van Arbeid en Sociale Verzekering valt. Deze regelingen omvatten verschillende soorten uitkeringen en toegang tot zorg en technische middelen. Sinds mei 2018, na een besluit van de ministerraad, krijgen houders van internationale bescherming toegang tot de vergoedingsregeling die wordt verstrekt aan hiv-positieve personen. Begunstigden van internationale bescherming nemen normaal deel aan het nationale vaccinatieplan Covid-19 (*ibidem*, p. 144).

Voorgaande landeninformatie, geeft aan dat de situatie voor statushouders in Cyprus moeilijk kan zijn op het vlak van huisvesting, werkloosheid en de toegang tot sociale voorzieningen en gezondheidszorgen, maar laat niet toe te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die er internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn en evenmin dat statushouders in Cyprus in de hiervoor geschetste situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terechtkomen (HvJ 19 maart 2019, *Ibrahim*, overweging 91). Uit het voorgaande blijkt dat er voor personen die in Cyprus internationale bescherming genieten weliswaar obstakels kunnen voorkomen die de toegang tot de arbeidsmarkt, huisvesting en sociale voorzieningen kunnen bemoeilijken, doch er kan niet worden besloten dat deze toegang op systematische wijze dermate wordt bemoeilijkt of ontzegd dat zou moeten worden aangenomen dat begunstigden van internationale bescherming in Cyprus in de praktijk geen toegang tot de arbeidsmarkt, huisvesting en sociale voorzieningen hebben.

De individuele situatie en persoonlijke ervaringen van de verzoekende partij in Cyprus zijn dus van wezenlijk belang bij de beoordeling van het verzoek, waar het de verzoekende partij toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de bescherming die haar in Cyprus verleend werd en de rechten die daaruit voortvloeien dermate dat zij niet in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie terechtkomt, te weerleggen.

Wat haar individuele situatie betreft, wijst de verzoekende partij op haar mentale gezondheidstoestand. In dit verband brengt de verzoekende partij één psychologisch attest van 7 juli 2021 bij. Dit attest geeft aan dat de verzoekende partij symptomen vertoont van een posttraumatisch stresssyndroom (PTSS). Het attest geeft aan dat de verzoekende partij voor haar aankomst in België gehospitaliseerd werd gedurende een maand. Ook is er sprake van geheugenstoornis. De verzoekende partij heeft ook moeite om haar plaats in de tijd te vinden in relatie tot haar levensverhaal. De psycholoog raadt een psychologische opvolging van de verzoekende partij aan zodat ze de verschillende trauma's kan verwerken. De psycholoog meent ook dat de verzoekende partij nood heeft aan de aanwezigheid en ondersteuning van haar twee broers die in België verblijven. Deze verklaringen van de psycholoog worden verder niet onderbouwd door andere medische attesten. Evenmin blijkt dat de verzoekende partij in België psychologisch wordt opgevolgd. Daarenboven blijkt uit de bijgebrachte documenten ook niet dat verzoekende partij heden effectief in behandeling is en dat er een concrete diagnose gesteld werd. Uit het voorgelegde attest blijkt dat de verzoekende partij op eigen initiatief een psychologische begeleiding gevraagd heeft, maar er blijkt geenszins hoe vaak de verzoekende partij op consultatie gegaan is bij haar klinische psycholoog. Evenmin wordt aangegeven welk behandelingstraject uitgestippeld werd. Op basis van voormeld attest blijkt niet dat de mentale gezondheidstoestand van de verzoekende partij dermate precair is, dat zij haar rechten in Cyprus niet kan doen gelden. Voorts wordt in dit attest niet aangegeven dat de verzoekende partij nood heeft aan een zeer specifieke behandeling

die in Cyprus niet beschikbaar zou zijn, noch dat haar eventuele overdracht naar Cyprus wat betreft haar (mentale) gezondheidstoestand een dermate verhoogd risico zou inhouden dat een dergelijke overdracht niet verantwoord zou zijn daar zij zal terechtkomen in een situatie die strijdt met artikel 3 van het EVRM. De verzoekende partij brengt geen concreet, persoonlijk element aan waaruit zou kunnen blijken dat zij ingeval van terugkeer naar Cyprus niet in de mogelijkheid zou zijn om er haar domicilie te vestigen en haar GESY in orde te brengen. Eventueel kunnen haar familieleden die in België verblijven met haar mee reizen om deze elementen in orde te brengen. Op basis van de voorgelegde documenten en verklaringen blijkt ook niet dat de familie van de verzoekende partij haar niet op periodieke basis in Cyprus kan bezoeken. Op basis van het bijgebrachte psychologisch attest maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat zij omwille van symptomen van PTSS, die nog niet door een arts bevestigd werden, een kwetsbaar profiel heeft, wat haar zou verhinderen haar rechten te doen laten gelden verbonden aan haar status toegekend in Cyprus.

Voorts wordt in de bestreden op goed gronden gemotiveerd dat: *“U verklaarde dat u geen psychologische en medische begeleiding verkreeg in Cyprus. U zou medische noden hebben gehad op vlak van uw tanden, maag, rug en oog. U gaf echter toe medisch behandeld te zijn geweest in Cyprus. U zou wel degelijk bij een dokter zijn geweest voor uw tanden, maag en oog. Maar u zou er voor hebben moeten betalen en deed dit met geld dat uw broers u hadden opgestuurd. U gaf zelf aan niet te weten of Cyprioten eveneens moesten betalen voor medische zorg. (CGVS [...], 09.07.2021, p. 11-12). U toont aldus helemaal niet concreet aan dat uw mogelijkheden of beperkingen om in dit verband uw rechten uit te oefenen anders zijn dan de mogelijkheden of beperkingen waarmee ook de onderdanen van Cyprus geconfronteerd kunnen worden. Er moet worden opgemerkt dat uit uw verklaringen niet blijkt dat de Cypriotische autoriteiten zouden hebben verzaakt aan hun plicht om u de nodige ondersteuning te bieden op het vlak van toegang tot gezondheidszorg of dat u om redenen die verband houden met de Vluchtelingenconventie of de regelgeving omtrent subsidiaire bescherming geen beroep zou hebben kunnen doen op de rechten waarover u als begunstigde van internationale bescherming in Cyprus beschikt. U verklaarde meerdere keren naar een ziekenhuis te zijn geweest en ze weigerden u te behandelen. Uw kaart om gratis behandeld te kunnen worden in een ziekenhuis zou immers verlopen zijn. U moest betalen om die kaart te kunnen verlengen, wat u niet kon. U weet echter helemaal niet of Cyprioten ook moesten betalen voor de verlenging van die kaart. U heeft zich ook helemaal niet verder geïnformeerd over uw specifieke recht op medische zorg (CGVS, [...], 09.07.2021, p. 11-14). U zou ook naar een psycholoog of psychiater zijn geweest en die zou 80 EUR per sessie hebben gevraagd. Ook in dit verband weet u echter niet of Cyprioten hetzelfde bedrag moesten betalen. U heeft zich hierover ook niet verder geïnformeerd. U heeft dan ook helemaal geen concrete aanwijzing dat Cyprioten een ander of beter recht op psychologische of medische zorg zouden hebben.”*

Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat begunstigten van internationale bescherming toegang hebben tot de arbeidsmarkt. Ze kunnen zich ook inschrijven bij de openbare diensten voor arbeidsvoorziening (ODA) met het oog op het vinden van tewerkstelling. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt niet dat de verzoekende partij zich bij deze instantie ingeschreven heeft. In deze beklemtoint de Raad dat de verzoekende partij óók de nodige stappen moet ondernemen om deze rechten uit te oefenen. De verzoekende partij haalt wel aan dat ze zich in een interim-bureau ingeschreven heeft. Zo heeft de verzoekende partij in Cyprus gedurende zes maanden als plaatser van tegels en ceramiek gewerkt (NPO, p.10). In deze sector werkte de verzoekende partij bovendien ook voor haar vertrek uit Syrië (NPO, p.5). Voor het overige blijft de verzoekende partij vaag in de stappen die zij ondernomen heeft om in Cyprus werk te vinden. Evenmin verschaft de verzoekende partij duidelijkheid over de stappen die ze ondernomen heeft om de taal te leren. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat de verzoekende partij slechts twee keer een school heeft gecontacteerd. De twee scholen zouden gezegd hebben dat ze de verzoekende partij niet mochten inschrijven, maar de verzoekende partij heeft geen verdere stappen ondernomen om zich in andere scholen in te schrijven. Bovendien brengt de verzoekende partij geen documenten bij om dit te staven en is ze geenszins duidelijk over de redenen waarom deze scholen haar niet mochten inschrijven. De verzoekende partij heeft ook geen stappen ondernomen om zich in andere scholen in te schrijven (NPO, p.18-19). Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt nochtans dat zij toegang hebben tot het algemene onderwijsstelsel en tot voortgezette opleiding of herscholing onder dezelfde voorwaarden als de Cyprioten. Ze komen wel niet in aanmerking voor de studiefinancieringsregeling. Indien de inschrijving van de verzoekende partij in een school effectief ten onrechte geweigerd werd, is dit uiteraard spijtig is. Echter dient er vastgesteld te worden dat de verzoekende partij geen verdere noemenswaardige inspanningen geleverd heeft om zich effectief in een school in te schrijven, terwijl het vermoeden bestaat dat haar grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Cyprus geëerbiedigd worden en ze dezelfde rechten geniet als de daar aanwezige onderdanen.

De verzoekende partij beweert dat ze in Cyprus afwisselend bij vrienden woonde en op het strand verbleef daar ze geen geschikte woning kon huren en geen uitkering had. Het is niet onredelijk dat van de verzoekende partij wordt verwacht dat ze voor eigen huisvesting instaat na het verkrijgen van haar verblijfsstatuut. Uit de bijgebrachte informatie blijkt dat het inderdaad niet gemakkelijk is om een woning te huren op privé-markt indien men geen inkomen heeft. Echter, uit de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie blijkt dat begunstigden van internationale bescherming in Cyprus wel degelijk toegang hebben tot het nationale welzijnssysteem met een gegarandeerd minimuminkomen. De verzoekende partij maakt geenszins aannemelijk dat zij hierop beroep gedaan heeft en dat de autoriteiten haar de toegang tot dit systeem hebben geweigerd. Voorts brengt de verzoekende partij geen bewijzen bij dat ze hulp bij de overheid of andere organisaties heeft gevraagd en dat dit haar geweigerd werd. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat de verzoekende partij slechts beperkte inspanningen geleverd heeft om huisvesting te vinden, door slechts twee organisaties te contacteren in haar zoektocht naar huisvesting. Bovendien blijft ze in haar verklaringen erg op de vlakte omtrent de inspanningen die ze geleverd heeft om huisvesting te vinden (NPO, p.19-20). De verzoekende partij stelt dat ze genoodzaakt was geld te vragen aan haar familieleden die in België verblijven en dat zij haar geld opgestuurd hebben, doch beperkt ze zich tot blote beweringen die op geen enkele manier onderbouwd worden.

In deze komt het de begunstigde van internationale bescherming toe om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar hij/zij bescherming heeft bekomen, door er onder meer werk en onderdak te zoeken en de taal te leren. De verzoekende partij weet niet te overtuigen wat haar beweerde veelvuldige inspanningen betreft die zij zou hebben ondernomen in Cyprus, gelet ook op het gebrek aan enig concreet begin van bewijs hiervan. Bovendien maakt verzoekende partij, die overigens blijkens haar verklaringen een tijdje als plaatser van tegels en ceramiek in Cyprus werkzaam was, niet aannemelijk dat bij een beweerde gebrekkige toegang tot het onderwijs en/of de arbeidsmarkt in Cyprus, zij haar rechten niet zou kunnen laten gelden en dat in zoverre zij in haar toegang en rechten werd beknot en gehinderd, zij dit zou hebben aangeklaagd bij de Cypriotische autoriteiten, van wie zij internationale bescherming verkreeg met de hieraan verbonden rechten en voordelen.

Waar de Raad kan aannemen dat de verzoekende partij met onverdraagzaamheid en uitingen van racisme werd geconfronteerd tijdens haar verblijf in Cyprus en hieronder leed, stelt de Raad evenwel vast dat, hoe verwerpelijk ook, uit haar verklaringen en de geciteerde landeninformatie niet blijkt dat zij hierdoor werd onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van het arrest Ibrahim e.a.. Verder toont de verzoekende partij niet aan dat zij geen beroep zou kunnen doen op de bescherming van de Cypriotische autoriteiten tegen uitingen van racisme aan haar persoon. Ook de enkele verwijzing naar de algemene situatie kan niet volstaan om aan te tonen dat de verzoekende partij omwille van haar afkomst en huidskleur dermate aan uitingen van racisme dreigt te worden onderworpen dat zij niet in haar elementaire levensbehoeften zal kunnen voorzien en negatieve gevolgen zou hebben voor haar fysieke of mentale gezondheid of haar in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid.

De verzoekende partij kan voorts niet worden gevolgd waar zij zich beroept op haar recht op een familieleven om te betogen dat haar verzoek tot internationale bescherming ontvankelijk dient te worden verklaard. Het gegeven dat twee broers en nog andere familieleden legaal in België verblijven, heeft immers geen uitstaans met de vraag of de verzoekende partij zich in Cyprus nog steeds kan beroepen op de subsidiaire beschermingsstatus die haar daar werd toegekend. In de bestreden beslissing wordt verder op goede gronden gemotiveerd dat: *“U verklaarde dat u met de verblijfsdocumenten die u in Cyprus kreeg niet kon reizen. U kon die niet gebruiken om op bezoek te komen bij uw familieleden in België. Cyprus behoort immers niet tot de Schengenzone. U voelde zich gevangen in Cyprus (CGVS, [...], 09.07.2021, p. 8). Het CGVS heeft uiteraard begrip voor deze moeilijke situatie waarin u zich bevindt. Het feit dat u als persoon met een status van subsidiair beschermde niet kon reizen is echter onvoldoende zwaarwichtig om als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming, te worden beschouwd. Bovendien moet hieraan worden toegevoegd dat de Cypriotische overheid wel degelijk een proces heeft opgestart om te komen tot een internationaal erkend reisdocument voor statushouders van subsidiaire bescherming zodat het probleem op vlak van de beperkingen op het reizen in de toekomst zal worden opgelost door de Cypriotische autoriteiten (zie documenten in het administratief dossier).”* Daarenboven kunnen haar familieleden in afwachting hiervan de verzoekende partij in Cyprus bezoeken.

De Raad benadrukt voor de goede orde verder dat een procedure verblijf in België en een procedure verzoek om internationale bescherming onderscheiden procedures zijn met geheel andere en uiteenlopende doeleinden, procedures en voorwaarden. In zoverre de verzoekende partij haar betoog gericht is op de procedure gezinshereniging en zij dienaangaande aangeeft/bekritiseert dat zij hiervan moeilijk gebruik zou kunnen maken, dient erop gewezen dat dit niet het voorwerp uitmaakt van onderhavige procedure en te dezen niet dienstig is. Waar de verzoekende partij haar betoog vervolgt dat het familieleven een elementair recht is en zij verwijst naar artikel 7 van het Handvest en artikel 8 van het EVRM, duidt de Raad er nog op dat, daargelaten de vraag of de verzoekende partij *de facto* familiale en relationele bindingen heeft in België in de zin van artikel 7 van het Handvest en artikel 8 van het EVRM, de bestreden beslissing er niet toe strekt het gezinsleven van de verzoekende partij te verhinderen of te bemoeilijken. De betreffende beslissing houdt enkel in dat haar verzoek niet-ontvankelijk wordt verklaard nu zij reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat. De verzoekende partij maakt met haar betoog de schending van artikel 7 van het Handvest en artikel 8 van het EVRM dan ook niet aannemelijk. In deze wordt er nog gewezen op het arrest van 22 februari 2022 van het Hof van Justitie waarin uitdrukkelijk wordt aangegeven dat: *“Artikel 33, lid 2, onder a), van richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming, gelezen in samenhang met artikel 7 en artikel 24, lid 2, van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, moet aldus worden uitgelegd dat het zich er niet tegen verzet dat een lidstaat gebruikmaakt van de door deze bepaling geboden mogelijkheid om een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren op grond dat de vluchtelingenstatus reeds door een andere lidstaat aan de verzoeker is toegekend, wanneer die verzoeker de vader is van een niet-begeleid minderjarig kind dat in eerstgenoemde lidstaat subsidiaire bescherming geniet, zulks evenwel onverminderd de toepassing van artikel 23, lid 2, van richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming.”* (HvJ 22 februari 2022, c-483/20, xxxx t. Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen).

Tot slot wordt in de bestreden beslissing op goede gronden gemotiveerd dat: *“U verklaarde dat u in Cyprus bedreigd werd door familieleden van een man die was omgekomen doordat een grote plank op hem was gevallen toen hij in Libanon werkte voor uw oom. U vreesde bloedwraak en voelde u niet meer veilig in Cyprus (CGVS, [...], 09.07.2021, p. 15-16). Deze verklaringen zijn echter uiterst ongeloofwaardig. Het CGVS kan immers niet anders dan vaststellen dat u deze feiten van vrees voor bloedwraak zelf weliswaar helemaal op het einde van het gehoor heeft verteld bij de DVZ (DVZ-verklaring vraag 33) maar deze bij het CGVS in eerste instantie zelfs helemaal niet naar voor bracht, zelfs nadat u tot twee maal toe werd gevraagd of u alle problemen had vermeld. U verklaarde heel duidelijk dat u alles had verteld (CGVS, [...], 09.07.2021, p. 9 en p. 15). Geconfronteerd met uw verklaringen over bloedwraak bij DVZ verklaarde u bij het CGVS dat u de feiten over bloedwraak bij het CGVS niet verteld had omdat u dacht dat u genoeg verteld had (CGVS, [...], 09.07.2021, p. 15). Deze uitleg kan niet overtuigen. Het is weinig aannemelijk dat, als de feiten waar zouden zijn, u deze niet zou verteld hebben, zeker na ons aansporen daartoe, omdat u naar uw mening genoeg had verteld. Bovendien, zelfs wanneer de feiten waar zouden zijn, wat niet aannemelijk is, is uw verzoek om internationale bescherming met betrekking tot deze asielmotieven ongegrond. We moeten immers vaststellen dat u geen klacht heeft ingediend bij de politie met betrekking tot die beweerd dreigementen van de familieleden van de vermoorde man. Het feit dat de politie bewijsstukken zou vragen en u deze niet had en uw bijkomende bewering dat u de hele tijd bezig was met het denken over en het regelen van uw vertrek uit Cyprus (CGVS, [...], 09.07.2021, p. 9 en p. 15) is hiervoor geen verschoning. Immers in het licht van hoger genoemd vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Cyprus geëerbiedigd worden, waaronder het gegeven dat de daar aanwezige autoriteiten in beginsel in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden, mag redelijkerwijze van u verwacht worden dat u alle mogelijke middelen uitput die het recht in Cyprus u biedt. U heeft dat duidelijk niet gedaan.”* De voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door de verzoekende partij volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

De verzoekende partij toont aldus niet aan dat zij, die internationale bescherming geniet in Cyprus, geen toegang zou krijgen tot of gebruik zou kunnen maken van de aan haar internationale beschermingsstatus verbonden rechten en voordelen. Zij beweert weliswaar op algemene wijze, doch maakt niet *in concreto* aannemelijk dat zij daadwerkelijk verhinderd was/is om in Cyprus in haar

elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat zij het betreffende (ei)land in de Middellandse Zee heeft verlaten wegens een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op ernstige schade.

Het voorgaande volstaat voor de Raad om te besluiten dat de verzoekende partij niet aantoont dat zij bij terugkeer in Cyprus zal worden blootgesteld aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie of van artikel 3 van het EVRM omdat zij volledig afhankelijk zal zijn van overheidssteun en door de onverschilligheid van Cypriotische autoriteiten, buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om, zal terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die haar niet in staat stelt om te voorzien in haar meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor haar fysieke of mentale gezondheid of haar in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Een schending van artikel 57/6, § 3 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.6. Waar verzoekende partij verwijst naar rechtspraak van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont de verzoekende partij niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van deze arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

3.7. In de mate dat verzoekende partij haar verzoek om internationale beschermingsstatus niet-ontvankelijk is in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, is er geen grond om te onderzoeken of zij al dan niet in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van het Verdrag van Genève. De omstandigheid dat dit verdrag niet in de mogelijkheid voorziet om een verzoek tot erkenning als vluchteling onontvankelijk te verklaren wanneer de betrokkene de subsidiaire beschermingsstatus geniet in een ander land doet niets af aan het feit dat de wettelijke basis van deze mogelijkheid verankerd is in voormeld artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, welk artikel de omzetting vormt naar Belgisch recht van artikel 33 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming.

3.8. In zoverre de verzoekende partij een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aanvoert, moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij door het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid de redenen waarom zij zich niet (meer) op de bescherming van de Cypriotische autoriteiten kan beroepen uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

3.9. Wat betreft de prejudiciële vraag die de verzoekende partij wenst te laten stellen, geformuleerd in het beschikkend gedeelte van het verzoekschrift wordt tot slot opgemerkt dat de Raad niet gehouden is om de gevraagde prejudiciële vraag te stellen aan het Hof van Justitie van de Europese Unie. Krachtens artikel 267, derde lid van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie is de nationale rechterlijke instantie slechts gehouden het Hof van Justitie van de Europese Unie te verzoeken uitspraak te doen over een prejudiciële vraag indien haar beslissingen "*volgens het nationale recht niet vatbaar zijn voor hoger beroep*". Dit laatste omvat ook de rechterlijke beslissingen waartegen een cassatieberoep kan worden ingesteld (HvJ 16 december 2008, Cartesio, nr. C-210/06, r.o. 76-79; HvJ 4 juni 2002, Lyckeskog, nr. C-99/00, r.o. 16-17). Daar de uitspraken van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overeenkomstig artikel 39/67 van de Vreemdelingenwet vatbaar zijn voor het cassatieberoep voorzien bij artikel 14, § 2 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, is de Raad bijgevolg niet gehouden om de voorgestelde prejudiciële vraag te stellen aan het Hof van Justitie van de Europese Unie.

3.10. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. De verzoekende partij heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

3.11. Vermits de beslissing tot niet-ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming wordt bevestigd, kan hoe dan ook niet worden ingegaan op de vraag in het verzoekschrift om de bestreden beslissing te hervormen en de verzoekende partij als vluchteling te erkennen of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen op grond van artikel 48/3 respectievelijk 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig maart tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS ,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS